

BENE ZOLTÁN

Dübörgés

Nem tudom, hány éve történt, kutatott az emlékezetében Pósa, miközben hosszút slukkolt a cigarettájából, majd ajkait csücsörítve takaros karikákat formált a tüdejében megjáratott füstből. Régen volt, az biztos, mélyzott szelíden, noha olyan jellegtelennül öltöztek az emberek már akkortájt is, mint mostanság, konfekcióból. Persze, máshogy nem is lehet, na, ja... Szóval, álltam az ablakban, ahogyan most, csak akkor senki nem állt így mellettem, amiképpen most te. Sem így, sem máshogyan... Figyeltem az utcát, csillogott az esőtől. Vagy a locsolóautók locsolták föl, hogy hűtsék a levegőt, meglehet... Minden lehetséges. Az is olyan idő volt már, amikor bármi történhetett... Hogy a lényegre térjek, álltam az ablakomban, szívtam a Symphoniát, szürkület volt a világban. Mindenesetre szürkesség. Köd vagy valami hasonló. Az utcán egy fiú meg egy lány, a lány kicsit előrébb lépkedett, a fiú szaporázta a nyomában. Hallani nem hallottam semmit, szokatlanul nagy csönd telepedett a városra, már-már nyomasztóan nagy csöndesség. Mintha némafilmet néznék, csak láttam, de nem hallottam, mi zajlik a lány és a fiú közt. Ennek ellenére nyilvánvalónak tűnt a helyzet. Veszekedtek, világos. A lány úgy iszkolt a fiú elöl, hogy még véletlenül se meneküljön meg, érted, életem? Hogyne értenéd, na, ja, hülye kérdés, láttál már ilyet te is, persze. A lány elöl, a fiú mögötte. Gondolom, emelt hangon beszéltek. Bár inkább csak a fiú kiabált – amiből, hangsúlyozom, semmit, de semmit nem hallottam, s ez az igazán érdekes, most már értem, jöllehet akkor tudat alatt érzékelttem csupán a kivételes csöndességet. Visszatérve a némajátékra, a fiú szájának mozgása elárulta, hogy felemelte a hangját. A lány szája nem mozgott. A nők szeretnek hallgatni ilyenkor. Már úgy értem, a perlekedésben nagyon is otthon vannak, ám előbb-utóbb elérkezik az a pillanat, amikor nem replikáznak tovább, nem abajognak, nem sopánkodnak, hanem rendíthetetlen hallgatásba merülnek. Nem válaszolnak a nekik szegezett kérdésekre, nem szólnak egy kukkot se. Felettébb idegesítő dolog, olyankor csattannak a pofonok – amennyire én meg tudom ítélni. No, az a lány meg az a fiú ennél a stádiumnál tartottak. Amikor azonban a fiú egy váratlan ugrással hirtelen utolérte a lányt, és megragadta a kezét, nem került sor tettelegességre. Helyette magához ölelte. A lány úgy tűrte az ölelést, akár egy próbababa. A fiú dühében elengedte, s elkeseredésében vagy kétségbeesésében lefeküdt az útestre, keresztben. Fél percen belül jött egy nesztelen autó, fékezett, ketten kiugrottak belőle bőszen, jól megrugdosták a srácot, meg is öklözték. Közben tátogatták a szájukat – ám a torkokból előtörő, vélhetően fülsértő és artikulálatlan hangokból én semmit nem hallottam, lelkem, hát nem félelmetes? Ütöttek, tátottak, aztán továbbhajtottak. A lány ijedten csóválta a fejét, vonogatta a vállát, talán könnyezett is. Kézen fogva húzni kezdte maga után a fiút, akinek az orrából ömlött a vér. Kisvártatva elveszítettem őket a szemem elől... Na, ja... Azóta lehet, hogy boldogan élnek. Együtt. Vagy külön-külön. Esetleg egymással. Netán egymás nélkül. Nem tudhatom. A helyüket egy öregasszony foglalta

el az utcaszeleten, amelyre az ablakomból rálátásom nyílt. Kutyát sétáltatott, kövéret, csúnyát, amolyan jellegzetes lakótelepi öregasszonyölebet, tudod. A kutya, na, ja, minden oszlopot oldalba hugyozott, az öregasszony minden stációnál türelmesen várakozott, nézelődött, gondolom, gügyögött az állatnak. Ahogy ez lenni szokott. Mígnem egyszerre egy részeg öregember tűnt föl jobbról, bizonytalan léptekkel az ebhez csörtetett, fölkapta, s a póráz végét szorongató vénasszonyt a kutya által húzva maga után, eltántorgott balra. Az öreg hölgynek, úgy láttam, feszt jár a szája, bizonynal reklamált bőszen, kétségkívül irgalmatlanul szidalmazta a barbár eljárást meg a vandál eljárást – csakhogy hozzám ebből sem jutott el egyetlen árva hang sem! A részeg viszont (komoran imbolvogva) csak ment és ment elszántan, ölében a kutya, annak nyakában a póráz, a póráz végén az öregasszony. Csakhamar mindhárman kikerültek a látómezőmből, amint korábban a fiatal pár. Továbbra is csönd volt, semmiféle zaj, semminemű nesz nem hallatszott föl a lakásba, jóllehet az ablak már akkor is ilyen magasan volt, s éppen így, mint most, pontosan itt. A szigetelés sem volt különb hajdan, mint ma... Egyébként valóban nem tudom, hány éve történt, révedt el Pósa, megint egy hosszút szippantott újabb cigarettájából, és pár pillanat múltán ismét takaros karikákat eregetett, régen volt, az biztos, bár olyan jellegtelenül öltöztek az emberek, mint most, tucataruból, konfekcióból válogattak maguknak toalettet ízlés és elképzelés nélkül, agyoncsépeltek receptek szerint. De akármikor is volt, biztosan itt álltam ebben az ablakban, lelkecském, álldogáltam csendesen, szemlélődőn. Ahogyan most, éppen úgy, csak senki nem állt mellettem... Figyeltem az utcát, csillogott az esőtől. Lehet az is, persze, hogy a locsolóautók locsolták föl, lehűtendő a túlhevült levegőt. Minden lehet, mert az is olyan idő volt már, hogy minden lehetett. Én meg csak bávaton az ablakomban, cigarettázva... Szürkület volt, legalábbis szürkesség. Ködös, borongós idő. És nehéz, szilárd csönd. Még egy kósza villamos sem csörömpölt, egyetlen troli nem sikított... Aztán egyszerre zúgni és zibongani kezdett az ég. Emlékszem, *miként* zúgott. Furcsán, összetéveszthetetlenül. Néhány évvel azelőtt, az érettségim előtt nem sokkal hallottam már azt a hangot, éppen azt, az ágyamban fekve, félrészegen bámulva a plafont. Ugyanaz a hang volt, ugyanaz a dübörgő morajlás, mit sem változott az esztendőik során. Azt hiszem, az a sajátos dübörgés sosem változik, lelkem, ne is számíts másra... Mindenki elhagyta már a látóteremet, én mégis konokul álltam tovább a kihalt utca fölött, szájamban cigaretta, fülemben a valószínűtlen csöndet fölváltó megrendítő zúgás... Nem kellett megvárnom a reggeli híreket, anélkül is tudtam, hogy a jenkik bombázni kezdték Jugoszláviát...

BENE ZOLTÁN (1973) Szegeden él. Legutóbbi kötete: *Keserűdes* (regénymorzsák, 2010).